

Matjaž Zupančič

REKLAME, SEKS IN POŽRTIJA

ČRNA KOMEDIJA

Maj 2008

ŽENSKE:

ANDREJA

KARMEN

VESNA

KLARA

TAJNICA, ŠTUDENTKA

MOŠKA:

MOCART*

TIBOR

****Izgovori: Mokart (angleško: mock-art)***

1.

MOCART: Ne, ne, me ne zanima. Odpovejte sestanek!

TAJNICA: Ampak včeraj ste zahtevali, da...

MOCART: Danes jih nočem več videt tukaj, ste razumeli? Ta vlak je odpeljal. *(Telefon.)* Halo? Ja... ja. Ne, nimamo. Ne, ne, napačna... Poslušajte! To je direktorat za investicije! Investicijska družba, ja. Pokličite marketing. **MARKETING!** Reklame, oglaševanje. Ja, tudi s tem se ukvarjamo. Pokličite, ja. *(Odloži. Tajnici.)* Kaj me gledate?

TAJNICA: Hočete, da odpovem sestanek.

MOCART: To hočem, ja. A naj vam narišem?

TAJNICA: Se opravičujem, ampak... kaj naj jim rečem?

MOCART: Izmislite si nekaj, a imate možgane? In poiščite Strelkova! To je nujno! *(Brska po papirjih na mizi.)* Pa kaj je to?!

TAJNICA: To je nov koncept oglaševanja, ki ga je pripravila...

MOCART: To ni res! Ta ženska me bo ubila, preden bom jaz njo. Zakaj se moram še s tem ukvarjat? Pokličite jo sem, da končam to agonijo! *(Telefon. Tajnica odide.)* Halo? A ti, si. Super. Kako si? Morava se dobit. Nujno. Saj veš, tisti posel... ja, ja, je treba doreči par reči... Kaj? Si jo peljal v mesto? Si. Fino. Kaj?! Sem gre? Pa kaj hoče? Vem. Vem, da ne veš. Skupaj sta? Obe? Ne govori mi tega. Kaj? Ne, ne, samo nimam časa. Nimam časa. Ne, nisi ti kriv. Hvala, ker si sporočil. Ne, ne. Super, ker si povedal. Nate se človek lahko zanese. Jasno...ja. Ne. Samo nekaj sva imela včeraj. Nekaj. Brez zveze. A se dobimo zvečer? Super. Ja. Ja. Čao.

(Pride Andreja.)

MOCART: Ni se treba usest. Bova takoj končala. Kakšni pa ste?

ANDREJA: Oprostite. Delala sem cel noč.

MOCART: Moram povedat, da izgledate pod vsako kritiko. Človek bi vas dal prej v sanatorij kot v oddelek za marketing.

ANDREJA: Imela sem nekaj osebnih problemov...

MOCART: Kdo jih pa nima? A jih mogoče jaz nimam? Ampak vseeno funkcioniram. Za razliko od vas. Kaj je to?

ANDREJA: Aha. Vidim, da ste si ogledali materiale.

MOCART: Vem, da sem si jih ogledal. Sprašujem, kaj JE to.

ANDREJA: Saj veste. To je nov idejni osnutek...

MOCART: Fino. Jaz temu rečem sranje.

ANDREJA: Kako to mislite?

MOCART: Mislim tako, kot sem rekel. Sranje.

ANDREJA: Če dovolite. Želela sem samo ironizirat neke stereotipe. Pogledat drugače...

MOCART: Kako drugače?!

ANDREJA: Bolj... nekonvencionalno.

MOCART: Poslušajte. Vi se delate dobesečno norca...

ANDREJA: To pa moram ugovarjat.

MOCART: Norca iz firme, iz kupcev, iz posla...

ANDREJA: Osebnostno mislim, da se na tak način duhovito prikaže poanto...

MOCART: To se vam zdi smešno, jebenti?!

ANDREJA: Morda iz tega res še ni povsem razvidna ideja. To dopuščam. Če pa bi si ogledali virtualno simulacijo, ki je pripravljena...

MOCART: Vam bom jaz dal simulacijo! In to? Kaj je to?

ANDREJA: Tukaj... aha. Tukaj natančno razlagam, v čem je lahko nova filozofija...

MOCART: Nova filozofija! Pa kaj je z vami narobe?

ANDREJA: Kako to mislite?

MOCART: Vi ste kronično nesposobni. Kaj me gledate? Mi ne verjamete?

ANDREJA: Ne. O sebi imam drugačno mnenje.

MOCART: Dajte, zrihtajte si že enkrat to napačno samopodobo!

ANDREJA: Delam na tem.

MOCART: A vi mogoče veste, kako mene kličejo prijatelji? No povejte. Vem, da veste.

ANDREJA: Mozart?

MOCART: Kakšen Mozart, tega ni več, ta je passe. Mene kličejo Mockart. To je moja blagovna znamka. In kaj vam pove ta blagovna znamka?

ANDREJA: O tem pa res nisem razmišljala.

MOCART: Škoda. Ker jaz sem virtuoz, pizda. Virtuoz. Z eno roko peljem investicije, kontroliram borzo, nadzorujem lobije...

ANDREJA: Vsi vam priznavajo vaše sposobnosti...

MOCART: ...z drugo roko pa delam na projektu, ki me bo katapultiral na vrh... Ki nas bo vse katapultiral na vrh. Se razumeva? Zato se ne mislim zajebavat še z oglaševanjem. Ki je zaradi vas totalno sranje. No, kaj? A je od vas sploh kakšna korist?

ANDREJA: Mimogrede: imela sem priložnost preučiti predloge gospoda Strelkova. Vem, da se me to ne tiče... Ampak mislim, da je stvar na meji zakonitosti.

MOCART: Se vam meša? Od kdaj se pa vi spoznate na to, kaj je zakonito?

ANDREJA: Povem svoje mnenje.

MOCART: Prste stran od te zadeve. *(Tišina.)* Sploh pa to ni važno. A veste, zakaj ste tukaj?

ANDREJA: Najbrž želite, da bi razčistila...

MOCART: Z vami prekinjamo delovno razmerje. Čaka vas odpoved.

ANDREJA: Kaj? Ampak zakaj...

MOCART: Zato, ker ste kronično nesposobni!

ANDREJA: Mislite, da...

MOCART: Jaz nič ne mislim. Jaz vem! Samo tole pogledjte! Kako že pravite temu? Nekonvencionalno?!

ANDREJA: Trdno verjamem, da je načrt za oglaševanje tega produkta dober.

MOCART: A se hecate? A vam je sploh jasno, kaj reklamirate? Mazilo za stimulacijo! S tem sranjem lahko prodajate odvajalno sredstvo!

ANDREJA: Nimam tega občutka...

MOCART: Vi sploh nimata nobenega občutka! Koliko ste stari?

ANDREJA: Čez dva meseca jih bom...

MOCART: Saj me ne zanima. Niti slučajno. Res. Lepo prosim, zadržite zase. Ampak zakaj sem vas to vprašal? Zato, ker v bistvu reklamirate pripomoček za seks!

ANDREJA: Nisem želela, da bi bila stvar enosmerno zastavljena, se da pa zelo dobro razumet, v čem je poanta...

MOCART: Razumet? Razumet?! A vi mogoče prodajate slovar?!

ANDREJA: To seveda ne, ampak...

MOCART: Ni vam treba nobenemu nič razlagat. Kupca je treba prepričat! A vas moram jaz učiti vašega posla?

ANDREJA: Ampak ljudje niso idioti!

MOCART: Ljudje so idioti. Če tega ne razumete, se raje ukvarjajte s čim drugim. Nekaj vam bom povedal. Razumite to kot nasvet. Kot brezplačno odpravnino. Ta vaš posel je zlata jama. Veste zakaj? Ker se prilega temu svetu kot srajca na rit. In ta svet je čista zmeda. Takšna, kot ste v bistvu vi. Ja. Danes v bistvu nobenemu ni nič jasno. Ta svet je – zdajle bom zelo grob – v totalnem kurcu. Pa veste, zakaj? Kar se ne da nič zmenit. In potem so ljudje zmedeni in ne vejo, kaj naj počnejo. Poglejte skoz okno. Prometni infarkt. Ker se ne znajo zmenit, kje naj parkirajo. Demonstracije. Polovica jih demonstrira samo zato, ker je druga polovica tiho. Lahko si še tak car – vedno se bo našel eden, ki te bo drkal v glavo. Ki bo mislil, da on je pa bolj pameten. Poglejva širše. Pol planeta je belega, pol je črnega. Da tistih rumenih niti ne omenjam, ker jih je itak največ. Kar ene boli, druge rajca. Še o tem, kakšen je bog, se ne da zmenit. Tako, mimogrede. A VI razumete poanto? V tem sranju bo vedno nekdo, ki bo zmeden. Ki mu ne bo jasno. Ki se ne bo znašel. Ki bo potreboval nasvet. Ki mu bo treba povedat, kaj je dobro za njega. Kaj naj kupi. V kaj naj investira tisti zadnji kurčev denar, ki mu je ostal.

ANDREJA: Vi govorite o tem, da se da vse prodat?

MOCART: Ne. Jaz govorim, da se da vse plasirat. A razumete razliko? Plasirat. To so novi časi. Sofisticirani časi. Kulturni časi. Danes se stvari plasirajo.

ANDREJA: Ne boste verjeli, ampak prav to besedo sem uporabila. Plasirat. Če bi si ogledali virtualno simulacijo...

MOCART: Nehajte mi že enkrat s to simulacijo! Nimam si jaz kaj ogledovat. Zame je zadosti, če zaprem oči in takoj vse vidim. In kaj vidim? Napačno investicijo. Kupili smo agencijo za oglaševanje, ki bo kmalu oglaševala samo še sebe!

(Pride tajnica.)

TAJNICA: Gospod Mozart...

MOCART: A si še zdaj niste zapomnili mojega imena? Kakšen Mozart, ta je že arhiviran! A ste lahko malo aktualni?

TAJNICA: Se opravičujem...

MOCART: Moje ime je Mocart! MOCK – ART!

TAJNICA: Gospod Mocart. Žena je tukaj.

MOCART: A že? Naj malo počaka...zdajle nimam časa.

TAJNICA: Sem ji rekla.

MOCART: No, in?

TAJNICA: Noče čakati. Sem gor prihaja. Še z eno gospo.

MOCART: (*Andreji.*) Dobro, kje je tista virtualna simulacija?

ANDREJA: Pri meni v pisarni.

MOCART: Pejmo to pogledat.

TAJNICA: Kaj naj rečem soprogi?

MOCART: Imam nujen sestanek, jo pokličem.

2.

KARMEN: Kje je zdaj?

TAJNICA: Ima nujen sestanek. Lahko kaj postrežem?

VESNA: Prinesite nekaj močnega.

TAJNICA: Viski, mogoče?

KARMEN: Kocko ledu.

VESNA: Meni dvojnega. Brez ledu.

TAJNICA: Takoj. Izvolite sesti.
(*Odide.*)

VESNA: Ga boš počakala?

KARMEN: Moram govorit z njim. Moram to razčistit.

VESNA: Daj povej že enkrat, kaj je bilo.

KARMEN: Toliko je manjkalo.

VESNA: Poslušam.

KARMEN: Toliko je manjkalo, pa bi ga. Iz čistega miru.

VESNA: Kaj? Pustila?

KARMEN: Ne. Ubila.

VESNA: Nakladaš.

KARMEN: Govorim o Mocartu.

VESNA: O tvojem možu.

KARMEN: O čigavem pa?

VESNA: Kaj sta imela?

KARMEN: Toliko je manjkalo, pa bi ga ubila.

VESNA: Pa o čem ti to zdaj?

KARMEN: Pogledaj me. A se ti zdim vsega sposobna?

VESNA: Vsega. Čisto vsega.

KARMEN: Ne stresaj kar tako komplimentov. Resno te sprašujem. Veš, da sva v krizi?

VESNA: Vem. Daj, povej naprej!

KARMEN: Saj to hočem. Poslušaj. Zadnjič si vzameva prost vikend. Sama. Vse zelo skromno. Da vidimo, kaj bo, če bo spet tako kot včasih. Jaz gospodinja, malo kuham in pomivam; on brez dela poseda okrog v copatih in čaka svojo priložnost.

VESNA: In? Se je kaj zgodilo?

KARMEN: Dva dni nič. Potem pa pride nedelja zvečer. Jaz sem kuhinji, prelagam posodo, nimam najlonk, gole noge, en copat sem izgubila v veži, na sebi imam tisto roza minico, on sedi v sobi...

VESNA: Pred televizorjem?

KARMEN: Ja. Sedi v sobi, v spodnji majici, vrata odprta...

VESNA: Si ga kar predstavljam, malo mu je zrasel trebušček v pisarni...

KARMEN: Vrata odprta, pred mano kup mastne posode – tega res ne bi počela vsak dan - on se nekaj zareži, pogledam, kaj je smešnega na tiviju, sežem v korito – in se urežem takole globoko v tale prst.

VESNA: Ta, kjer imaš flajšter.

KARMEN: Ta, kateri pa.

VESNA: A je on...

KARMEN: Kdo pa drug. Kako je položil nož v korito!

VESNA: A tako, da je špica gledala gor?

KARMEN: Ja. Grozno. In genialno.

(Pride tajnica.)

TAJNICA: Evo, viski... takole. Lahko še kaj postrežem?

KARMEN: Špica je gledala gor...

VESNA: Hočeš reči, da je on nastavil nož...

KARMEN: Direkt med krožnike.

VESNA: A tistega z zelenim ročajem?

KARMEN: Ja. Nož ves umazan od zenfa, malo prej si je z njim delal sendvič, ne vem zakaj s tako velikim...

VESNA: On je tak megaloman...

KARMEN: Že deset let si ni sam naredil sendviča...

TAJNICA: No, potem pa grem. Se vidimo...

KARMEN: A ne bi še malo poslušali?

TAJNICA: Moram iti, imam delo...
(Odide.)

VESNA: In ti se urežeš.

KARMEN: Skoraj do kosti, razumeš?

VESNA: Je bilo kaj krvi?

KARMEN: Se hecaš? Vse krvavo!

VESNA: Si mislim.

KARMEN: In sem pomislila: to je to. To je priložnost, da se nama spet začne dogajati. Karkoli. Zakričim proti njemu, saj veš, dam prst v usta...

VESNA: A ga nisi sprala pod vodo?

KARMEN: Pa da se še opečem zraven. To bi bilo pa vseeno preveč.

VESNA: A je bil krop?

KARMEN: Kaj misliš? Stojim tam v minici, na pol gola, kri mi šprica naokrog, lasje vsi razmršeni... Jaz res ne vem, če sem se kdaj v življenju počutila tako privlačno.

VESNA: Te kar vidim. Kaj pa on...?

KARMEN: Ni za povedat. Samo za moment se je obrnil in da ti vidiš tisti njegov pogled!

VESNA: Raje ga ne vidim.

KARMEN: Tudi nobenega sočutja ne, mimogrede.

VESNA: No, to je pa že lahko malo seksi!

KARMEN: Ja. Samo počakaj, da povem do konca. Niti nobenega poželenja, niti nobenega občutka krivde, samo tisti izraz oči, tisti...

VESNA: »Kaj težiš? Kaj tuliš, če gledam tivi?«

KARMEN: Ne, nekaj drugega... Mislim, tudi to, kar praviš... ne znam povedat. Nekaj bolj infantilnega, a veš, ko človeka zmotiš sredi nekega bebavega užitka...

VESNA: Kaj pa, če se je tako vživel v vlogo?

KARMEN: On je zmeraj tak, kadar sva sama!

VESNA: Povej naprej.

KARMEN: Meni kri teče malo iz ust, malo iz prsta, kaplja mi dol po minici...

VESNA: Če ga to ni zrajcalo...

KARMEN: Niti slučajno. Samo prijel je daljinca...

VESNA: Ne morem verjet.

KARMEN: In dal bolj na glas.

VESNA: Idiot!

KARMEN: Jaz pa kar stojim tam, vsa obupana, nemočna, in vse mi dela takole...

VESNA: Bebec. Jaz bi te takoj zlorabila.

KARMEN: In takrat se mi je strgalo. Ne znam razložiti.

VESNA: Jaz te razumem.

KARMEN: Ne, ne razumeš!

VESNA: Dobro, povej do konca.

KARMEN: Primem za usran nož, sredi tiste šlamparije kuhinjske umazane, in me zalije tako močno, da če bi bil samo malo bližje...bi bilo vsega konec. Ni za povedat. Tako močno sem ga zarila v mizo, da sem ga čez pol ure s kladivom zbijala ven.

VESNA: Kako blizu je bil!

KARMEN: Skoraj bi šla do konca. A mi verjameš?

VESNA: Jasno. In potem?

KARMEN: Nič. Grem v kopalnico, prst še zmeraj v ustih, sedem na školjko, tresem se kot bolnik, nekaj pritiskam, pa ne gre nič od mene, ena sama praznina...

VESNA: To pride od živcev.

KARMEN: Kaj?

VESNA: To, kar praviš. Občutek, da imaš poln mehur.

KARMEN: Ja. Najbrž. Malo se sprostim, razmišljam, kaj se dogaja, potegnem vodo, je bil pa kotliček fuč.

VESNA: Na kar ti zmeraj pozabiš.

KARMEN: Jebenti. Hiša ima že tri nadstropja, mahagonija kolikor hočeš, kotliček na sekretu pa ne dela.

VESNA: Šlamparija totalna.

KARMEN: Ja. No, skratka. udarim s pestjo, tako nazaj...

VESNA: Če ramo...

KARMEN: Ja, po kotličku, z vso močjo... se pa v hipu usuje slap in mi umije tamalo do kolen.

VESNA: A ti jo je.

KARMEN: Tak curek, da ni za povedat.

VESNA: Cela poplava.

KARMEN: In povem ti...

VESNA: Ja?

KARMEN: Da se tako nisem počutila še nikoli.

VESNA: Tako mokro?

KARMEN: Mislim psihično. Ne znam opisat. Čisto na koncu. Ni besed.

(Tišina.)

VESNA: Poznam nekoga, ki ti lahko fiksira kotliček.

KARMEN: Napiši mi cifro. A je v redu tip?

VESNA: Ni boljšega. Kako je prst?

KARMEN: Ne boli več. *(Tišina.)* Pa kje hodi toliko časa?

VESNA: Pa misliš zdaj... to reč razčistit?

KARMEN: Zdaj. Ali pa mogoče jutri...

VESNA: Veš kaj, jaz bom šla...

KARMEN: Počakaj. Še ti mi kaj povej.

VESNA: Kaj te zanima?

KARMEN: Kako pa kaj vidva, s Tiborjem?

VESNA: Gre. Veliko dela ima z otvoritvijo novega gostinskega objekta.

KARMEN: A res?

VESNA: Zraven je odkupil še sosednjo klavnico.

KARMEN: Prav osupljivo, kako on počasi in zanesljivo gradi to svojo mrežo. Mocart je čisto drugačen. On hoče vse naenkrat, se zaletava, tvega, hazardira...

VESNA: Tako agilen je. Hiter.

KARMEN: Prehiter.

VESNA: Meni je to všeč.

KARMEN: Mene pa lahko vznemiri staromodnost, premočrtnost, zanesljivost...

VESNA: Tebe lahko vznemiri čisto vse.

KARMEN: Čisto vse pa tudi ne, oprosti.

VESNA: Vsak si želi tisto, česar nima.

KARMEN: Ampak Tibor se spozna na toliko stvari. Vse časopise prebere v prostem času. Je zelo razgledan, čeprav je v bistvu mesar. Saj prav ta dvojnost je pri njem tako zanimiva. A veš, kaj mislim?

VESNA: Že. Samo zadnje čase težko prideva...

KARMEN: Do konca?

VESNA: Kako veš?

KARMEN: Midva tudi.

VESNA: A veš, da to včasih malo...boli.

KARMEN: Ja. Premalo.

VESNA: Njegove oči, veš... so tako modre in hkrati tako hladne...

KARMEN: Kaj je v tem slabega?

VESNA: Moje življenje s Tiborjem je takšna... takšna monotona seksualna rapsodija.

KARMEN: Nimaš kaj obžalovat. Zaradi takega človeka je vredno pustit glasbeno kariero.

VESNA: Vse sem pustila. Takrat je bil še navaden mesar. On pa Metode ni nikoli zapustil. V najini zvezi smo vedno trije.

KARMEN: Ampak ta ženska je mrtva!

VESNA: Saj. To je težava. Žive se ne bojim nobene.

KARMEN: Držim s tabo.

VESNA: Mogoče haluciniram... ampak ko je z mano, je vedno nekje drugje. Saj se trudi, ne rečem...

KARMEN: Poslušaj Vesna, nehaj že uživati te razne substance!

VESNA: Ne boš verjela, ampak včasih imam res občutek, kot da med seksom bere časopis... Zelo jasno ga vidim, kako stoji pri mizi, lepo oblečen, do vratu zapet...jaz pa slonim pred njim na kupu finančnih transakcij...

KARMEN: Čakaj. A gledaš ti kakšne čudne filme?

VESNA: Saj pravim, samo en tak občutek... neresničen, zato ga težko opišem...

3.

VESNA: Daj, odloži ta časopis.

TIBOR: Samo še tole preberem...

VESNA: A nisi že med kosilom?

TIBOR: To je večerna izdaja.

VESNA: Tibor. A ti lahko nekaj rečem?

TIBOR: Povej, ljubica.

VESNA: Poglej. Ti se v poslu vedno zanašaš na lastno pamet. Kaj imaš potem od tega branja?

TIBOR: Treba se je informirat o tem, kaj delajo sovražniki.

VESNA: Vse imaš pod kontrolo.

TIBOR: Iz poslovnega vidika je to nujno.

VESNA: Dobro. Potem pa vsaj kaj na glas preberi. Kaj neobveznega.

TIBOR: Poslušaj tale podlistek: spolna aktivnost in nacionalna substanca...

VESNA: Daj raje kaj drugega.

TIBOR: Ne, to je zanimivo. Piše, da tujci ne bodo rešili problema natalitete, ker ima materin jezik svoje posebnosti. Se strinjam. Potrebna je drugačna metoda.

VESNA: Metoda. Metoda! A moraš prav zdaj o njej? A res moraš?!

TIBOR: Oprosti. Ampak brez metode jaz danes ne bi bil to, kar sem.

VESNA: Pljunem nanjo, pa če mi daš takoj nož na vrat!

TIBOR: Veš, da sem blag človek. Sploh do svoje žene. Družino imam rad, ostale pa z lahkoto vse pokoljem.

VESNA: A ne bi potem bral nekaj, kar je tudi meni blizu?

TIBOR: Predolgo zdržim, če berem nekaj, česar ne razumem...

VESNA: Potem pa odloži časopis. Jaz bi danes malo hitreje. A se obrnem okoli?

TIBOR: Meni se zdi ta položaj v redu.

VESNA: Meni se pa ne zdi v redu.

TIBOR: Oba veva, da haluciniraš. Kakšen smisel ima potem menjat položaj?
(*Tišina.*)

TIBOR: Kje sva ostala?

VESNA: Ni važno.

TIBOR: No, prav. Ti bom povedal kaj iz svoje stroke. Pri mesni industriji je važna vsa veriga. Kako poceni vzrediš žival, kje jo zakolješ, komu jo serviraš...

VESNA: Ni važno!

TIBOR: Zakolješ jo lahko na več načinov...

VESNA: Vem, to imate v družini...vsi ste isti...

TIBOR: Oprosti, ker motim...a si že blizu?

VESNA: Še tunela ne vidim, kje je še lučka na koncu...naprej pa niti ne razmišljam.

TIBOR: Oprosti, ker sem te vprašal. Nočem biti vsiljiv.

VESNA: Saj nisi.

TIBOR: Vem da sem.

VESNA: Tibor...

TIBOR: Ja?

VESNA: A lahko nekaj predlagam?

TIBOR: Kaj pa ljubica?

VESNA: Da sva malo tiho.

TIBOR: Zanimiva ideja. A takoj?

VESNA: Takoj, Tibor.

TIBOR: A ga plasiram nazaj?

**VESNA: Plasiraj ga, prosim.
(Tišina.)**

TIBOR: Ljubica...

VESNA: Ja?

TIBOR: Si še tukaj?

VESNA: Še.

TIBOR: Kakšen napredek?

VESNA: Ne.

TIBOR: Lahko se obrneš okoli, če hočeš.

VESNA: Ne. Saj je vseeno. V redu je tako.

TIBOR: Si zato, da odpreva novo temo?

VESNA: Kaj imaš v mislih?

TIBOR: Lahko kaj svežega. Vem, da ti je to všeč. Recimo tole... fiskalna politika in gostinstvo...

VESNA: Tibor.

TIBOR: Ja, ljubica?

VESNA: Kaj če bi malo nehala?

TIBOR: Zakaj?

VESNA: Danes bova težko prišla do konca.

TIBOR: Mogoče imaš prav. Čakaj, čakaj... kaj pa tukaj piše? Boliteflex mazilo za stimulacijo...

VESNA: Boliteflex? Je že v prodaji? Takoj ga uporabi!

TIBOR: A ni to neka novotarija?

VESNA: Ne sprašuj preveč. Beseda je orožje!

TIBOR: Zdaj končno streljam s pravimi naboji!

VESNA: Madona Tibor, ti si žival...

TIBOR: A je tunel? A je?

VESNA: Kaj tunel, lokomotiva!

TIBOR: Naoljen bat, ki špona gor i dol...

VESNA: O mater, kako si ti postal moderen...

TIBOR: Kaj človek vse ne izve iz časopisa...

4.

MOCART: Ugasnite to! Takoj!

ANDREJA: Se vam ne zdi zabavno?

MOCART: Delajte se norca na svoj račun!

ANDREJA: To je samo osnutek. Potrebno je še skrajšati, zmontirati...

MOCART: Ne samo, da ste nesposobni, vi se prav trudite, da bi nas osmešili!

ANDREJA: Če lahko povem. Tukaj manjka samo ena niansa. Tukaj manjka...

MOCART: Vam bom jaz povedal, kaj tukaj manjka. V tej firmi imamo vse. Investicije tečejo. Logistika brezhibna. Imamo napeljšano mrežo. Personalno smo v špici. Ni tega, česar mi nimamo. Samo ena stvar nam manjka. Nekdo, ki se na oglaševanje spozna vsaj toliko, kot jaz na pasjo dresuro!

ANDREJA: To pa zagotovo obvladate.

MOCART: A se ne znate malo tržiti? Vi ste špica za antireklame. Vi odganjate naročnike. Poglejte ta fascikli: same reklamacije!

ANDREJA: Delam po najboljših močeh.

MOCART: Točno to. In v tem je problem. Ker če je to vse, kar zmorete, potem se nimamo več kaj pogovarjat.

ANDREJA: Mislila sem, da si lahko dovolim malo umetniške svobode.

MOCART: Če slišim besedo umetnost, primem za revolver.

ANDREJA: Glede na to, kako vas kličejo...

MOCART: Jaz sem virtuoz, pizda. Moje investicije so sami hiti.

ANDREJA: Seveda pa lahko pa v dogovoru z vami malo spremenim pristop.

MOCART: Ne. Prepozno. Zdaj pride nova referentka za oglaševanje.

ANDREJA: Vi ste se odločili že prej! Še preden ste videli...

MOCART: Že dolgo vas opazujem. Tako rekoč študiram. *(Telefon.)* Halo? A, ti si. Kakšno presenečenje. Ja. Ja. Takoj pridem, ljubica. Samo sekundo. *(Odloži.)* Ko vas takole gledam...

ANDREJA: Ja?

MOCART: Ste poročeni?

ANDREJA: Ločena.

MOCART: Tudi na tem področju vam ni šlo, kaj?

ANDREJA: Ne.

MOCART: Zakaj ne?

ANDREJA: Ni šlo.

MOCART: Vi ste tudi privatno tak zavožen projekt, kaj? Zakon, to je vojna. Vi ste pa očitno pacifistka, to se vidi. Tudi mesa ne jeste? Včeraj zvečer čekiram borzne indekse na tiviju, žena nekaj ropota v kuhinji ravno takrat, ko rabim mir, vzamem daljinca, dam bolj na glas, se fokusiram na problem, ko zadaj za hrbtom začutim tisto...tisto...menstrualno digresijo...Obrnem se in jo zagledam, stoji tam in...kaj je?

ANDREJA: Nič. Poslušam.

MOCART: Stoji tam točno tako, kot zdajle vi, v roki ima...ima...

ANDREJA: Kaj je imela v roki?

MOCART: Ni važno, kaj je imela v roki!

ANDREJA: Oprostite.

MOCART: Nehajte se opravičevat, ker je vse zastoj. Dajte, pejte pospraviti mizo. Odpuščeni ste.

ANDREJA: Tega mi ne morete narediti.

MOCART: Lahko. Poglejte svojo pogodbo. Imam vsa pooblastila.

ANDREJA: A ne bi vsaj še enkrat...

MOZART: Ne. Ni časa.

ANDREJA: Čakajte! Čakajte! Zdaj sem se spomnila!

MOCART: A se lahko, lepo prosim, odstranite?

ANDREJA: Samo to poslušajte! Kako nisem prej prišla na to idejo? Vaša prisotnost tako stimulativno vpliva name!

MOCART: Pejte že enkrat ven!

ANDREJA: Takole gre: Hodila sem v temi. Nisem videla smisla. Nisem ga videla...ker ga ni bilo. Vse je bilo mračno. Brezizhodno. Dokler...dokler nisem prvič uporabila Boliteflex vaginalno mazilo. Postala sem drug človek. Manj delam, več naredim. Proizvajam pozitivne misli. Neprijetni zadah je preteklost. Depresija je preteklost. Moški so me opazili, ženske mi zavidajo. V službi mi gre samo še navzgor. Sem nasmejana, sproščena in komunikativna. Vesela, zvesta in odprta. Lepa, pametna in zanimiva. Sveža, dišča in preprosta. Bogata, skromna in radodarna. Zato priporočam vsaki in vsakemu, vedno in povsod: kupite Boliteflex vaginalno mazilo. Pokličite na šest dva tri pika lojtra pet šest dva. Ne zamudite: Boliteflex vaginalno mazilo.
(*Tišina.*)

ANDREJA: Vam je všeč?

MOCART: Pejte ven.

ANDREJA: To je šele osnutek. Lahko...

MOCART: A se vi delate norca iz mene?

ANDREJA: Ne. Nikoli. Ga ni norca, ki bi naredil mene iz vas. Prisezem.

MOCART: Ven!!

ANDREJA: Ne morete me kar vreči na cesto. Kam naj grem?

MOCART: Kamor hočete. Vi ste parazit. Artizem, nekonvencionalnost...samo blebetanje. Koga to zanima? A se stvar proda, a se ne proda. To je vse.

ANDREJA: Ampak jaz nujno rabim službo.

MOCART: Tukaj je nimate več.
(*Vstopi Klara.*)

KLARA: Ste vi gospod...gospod... Mozart.

MOCART: Kakšen Mozart, jebenti! A res poznate samo tega?!

KLARA: Oprostite, rekli so mi...

MOCART: Mocart. MOCK - ART! To ime je v poslovnem svetu klasika! Če še ni, pa še bo. Čez par mesecev. No, kaj hočete?

KLARA: Prevezmam sektor za oglaševanje. Kje je moje delovno mesto?

MOCART: Kolegica vam bo pokazala. Ravno kar odhaja.

5.

VESNA: Zdaj bom pa res kar šla. Saj niti ne vem, zakaj sem sploh prišla.

KARMEN: Se dobimo zvečer?

VESNA: Zakaj se ne bi?

KARMEN: Saj.

VESNA: Veš kaj: se mi zdi, da si tvoj mož prav noče vzet časa zate.

KARMEN: O, hoče, hoče. Samo ne more.

VESNA: To morata razčistit.

KARMEN: Vem, da morava.

VESNA: Vse mu povej. Če ti zmanjka besed... mu pa kar pokaži.

KARMEN: Bom.

(Pride tajnica.)

TAJNICA: Gospod bo vsak čas tukaj. Lahko še kaj prinesem?

VESNA: Kje je tukaj najkrajša pot do lifta?

TAJNICA: Kar za mano. Pa vi gospa, ste v redu?

KARMEN: A se tukaj lahko kadi?

TAJNICA: Žal ne, predpisi, saj veste...

KARMEN: Potem pa nisem v redu.

VESNA: Grem. A je spodaj kakšen kiosk?

TAJNICA: Takoj za vogalom. Imajo vse časopise, revije...

VESNA: Čao, bella!

KARMEN: Adios.

TAJNICA: Kakšne svetovljanke!

(Tajnica in Vesna odideta; pride Klara.)

KLARA: To je neverjetno!

KARMEN: Prosim?

KLARA: Že prvi dan!

KARMEN: Vi ste pa novi tukaj, a ne?

KLARA: Grozljivo, vam rečem. Grozljivo!

KARMEN: Usedite se.

KLARA: In če pomislim, da sem jaz kriva!

KARMEN: Ne boste verjeli, ampak vas tudi malo ne razumem.

KLARA: Kdo pa ste vi?

KARMEN: Ja, očitno ste novi, ker me ne poznate.

KLARA: Pravkar sem prevzela oglaševanje.

KARMEN: Aha.

KLARA: Pa vi? Ste iz našega oddelka?

KARMEN: Ne delam tukaj. Samo čakam moža.

KLARA: A on pa...

KARMEN: Ja. On pa. On pa dela tukaj.

KLARA: Kako pa...kako pa gleda na stanje v podjetju?

KARMEN: Pravi...pravi, da ni bilo še nikoli bolje.

KLARA: Pa pozna šefa?

KARMEN: Bolj... na videz.

KLARA: Jaz pa ne vem. Zdi se mi, da sem padla v totalno norišnico.

KARMEN: Aja? To je pa zanimivo. Zakaj?

KLARA: Ne vem. Ena sama panika. Projekti. Finance... Vse je en sam balon. Bojim se, da bo počilo. Vsak hip. Tak občutek, saj veste.

KARMEN: Mogoče bi se morali lotit dela, namesto da opravljate naokoli.

KLARA: Saj ravno zato gre. Kako naj se lotim dela v taki situaciji?

KARMEN: Kakšni situaciji?

KLARA: A sploh ne veste? A ne veste, kaj se dogaja pol metra od mojega okna?

KARMEN: Nimam pojma.

KLARA: Moja predhodnica. Pravkar so jo odpustili.

KARMEN: Normalno. To je velika firma. Ste malce...prepoteni?

KLARA: Ja, oprostite. Ta zadušljivost...

KARMEN: Saj me ne moti.

KLARA: Pokazala mi je pisarno. Potem pa...potem pa, namesto da bi šla...

KARMEN: Ste pa res zelo razburjeni, mar ne?

KLARA: Živ obup.

KARMEN: Kar mirno. Kaj se dogaja?

KLARA: Kar...kar odprla je okno...in stopila ven.

KARMEN: Kam ven? Na okensko polico?

KLARA: Ja. Ne...tam je en tak prizidek. Ampak gleda direkt na cesto!

KARMEN: No, in? Je to vse?

KLARA: Lepo vas prosim! A ne razumete, zakaj gre?

KARMEN: Pomirite se.

KLARA: Vam povem, da bo skočila dol!

KARMEN: Ah, dajte no. Izsiljuje.

KLARA: Kako to veste?

KARMEN: To je jasno. A ste malo psihologa?

KLARA: Vam povem, da bo skočila dol!

KARMEN: Pretiravate.

KLARA: Vem, da bo. In jaz moram do petih obvladat tekoče posle.

KARMEN: Potem se pa usedite za mizo in začnite delat.

KLARA: Vi niste normalni.

KARMEN: Precej si dovolite. Še sami ne veste, koliko...

KLARA: Kako naj delam, če stoji na polici zraven mojega okna?

KARMEN: Mogoče išče malo pozornosti.

KLARA: A jo poznate?

KARMEN: To je jasno. Najbrž je vse zafurala. Tudi privatno.

KLARA: Treba ji je pomagat!

KARMEN: Zato so druge službe. Ne se mešat.

KLARA: Nobeden se noče mešat! Saj to je problem! Vsem je vseeno!

KARMEN: A vam lahko nekaj svetujem?

KLARA: Seveda! Bova sami vzeli stvari v roke!

KARMEN: Povejte mi nekaj: vas posel zanima?

KLARA: Zelo.

KARMEN: Imate kaj talenta?

KLARA: Mislim da.

KARMEN: Si želite uspeti?

KLARA: Jasno!

KARMEN: Potem sedite za svojo mizo in se lotite dela. To je življenje; eden pade, drugi zraste.

KLARA: A ste vi čisto brez občutkov?

KARMEN: Čakajte, tega si pa ne dovolim. Jaz se z občutki v življenju veliko ukvarjam. Res še nisem prišla do konca...

VESNA: Seveda. Verjamem vam, da se. Nisem hotela...

KARMEN: Ne vi meni o občutkih. Ne mi tega podtikat!

KLARA: Nisem vas hotela užalit...

KARMEN: Ne, ne, dajva to razčistit. Jaz rada takoj razčistim stvari. Kako je pa kaj z vašimi občutki? A niste sedli na njeno mesto?

KLARA: To že, samo...

KARMEN: Vi bi se dali dol in ostali nedolžni, kaj?

KLARA: Zdaj me pa vi žalite. Ne vem, o čem govorite. Rada bi samo pomagala, a me ne razumete?

KARMEN: Zelo dobro vas razumem. Tak tip ženske. Nekje v puščavi strada par zamorcev, pa ste že vsa v solzah. Za eno minutko vas prime. Srečate zapuščeno mačko na cesti, pa bi jo takoj odnesli domov. Samo kaj, ko ima sosed dobermana. Vsem bi pomagala, vse bi rešila. Ampak na koncu obsedite doma, kjer je komod, in greste v službo, ker drugega ne znate. Ena navadna blond pička ste, ki uživa v tem, da ima veliko dušo. Toliko o občutkih. In zadržite službo, dokler jo imate.

KLARA: Uh. To je bilo pa grobo.

KARMEN: Rada sem groba. A vas to moti?

KLARA: Ne vem.

KARMEN: Mene zanima stvar sama, ne pa tisto okoli. Ampak do tja nikoli ne pridem...

KLARA: Ne vem. Mogoče sem zaslužila to. Mogoče imate prav.

KARMEN: Poslušajte. Vi niste tukaj še ničesar zaslužili. Bi bilo pa dobro, če bi začeli delat na tem. Umirite se. Imate vročino? Vroči ste. Zdaj... zdaj se pogovarjajo z njo.

KLARA: Mislite? Ne upam si nazaj...

KARMEN: Tako neboljeni ste.... prav vznemirljivo...

KLARA: Kaj mislite, koliko časa bo trajalo?

KARMEN: To gre počasi, taki razgovori...

KLARA: Ampak jaz med tem časom ne morem delat, kako tega ne razumete?

KARMEN: Vam bom jaz še malo delala družbo. Pridite bližje.

KLARA: Nimam obstanka.

KARMEN: A kadite?

KLARA: Pa še kako!

KARMEN: Vzemite si čik pavzo.

KLARA: Saj bi. Pa je prepovedano.

KARMEN: No vidite. Tista tam zunaj na polici lahko vsaj kadi.

KLARA: Na to pa nisem pomislila.

KARMEN: Greva skupaj prižgat enega ven, na pločnik.

KLARA: Pa da se raztrešči zraven mene? Kar tresem se...

KARMEN: Naslonite se name...

KLARA: A se lahko?

KARMEN: Lahko, lahko...

KLARA: Kaj delate?

KARMEN: Ko takole jokate...

KLARA: Saj že nehujem...

KARMEN: ...me nerazumljivo...

KLARA: Kaj...?

KARMEN: ...nepredstavljivo, neznosno...

KLARA: Pa kaj delate?

KARMEN: ...seksualno privlačite.

KLARA: A se vam meša?

KARMEN: Zlorabila bi te na vse načine!

KLARA: Kako...kako lahko počnete kaj takega? V takem trenutku?

KARMEN: Kaj mu manjka?

KLARA: Vi ste do konca...do konca perverzni!

KARMEN: Nisem še prišla do konca. Ne še.

KLARA: Stran od mene!

(Vstopi Andreja.)

KLARA: Vi...vi...niste več tam...zunaj?

KARMEN: Saj sem vam rekla.

ANDREJA: Vas lahko prosim, da to mapo posredujete direktorju? Je važno.

KLARA: Ja...seveda. Kaj pa je v njej?

ANDREJA: Dokumentacija zadeve Strelkov. Najbrž se boste vi vključili v projekt?

KLARA: Ja...ja. Najbrž. Kaj pa ste počeli tam...tam zunaj? Na prizidku?

ANDREJA: Počela? Če se tam premakneš, se ubiješ. Raje ne poskusite. Lahko pa kdaj odprete okno. Razgled je fascinanten.

KLARA: Ampak...kakšni so bili vaši občutki...

ANDREJA: Moji občutki? Vam jih lahko narišem? Zapojem? Odplešem? Bojim se, da se jih ne da opisat.

KARMEN: *(Zase.)* Mojih tudi ne.

ANDREJA: Veliko uspeha pri delu vam želim.

KLARA: A bi mi še kaj svetovali...preden greste?

ANDREJA: Lahko. En nasvet. Ko ste enkrat nad prepodom...

KLARA: Ja?

ANDREJA: Ko počasi drsite proti robu...

KLARA: O, ja...ja?

ANDREJA Ko ste čisto sami in bosi in ni nikjer nobene pomoči...

KLARA: Nobene, a ne...

ANDREJA: Takrat si kupite santana čevlje. Izbira za življenje. Santana. Melos prepotenih nog. Ne pozabite. Vedno z vami: santana čevlji.

(Andreja odide, priteče Mozart.)

MOCART: Kam je šla?

KARMEN: Ta ženska...mi je skoraj podobna...

MOCART: Sprašujem, kam je šla!

KLARA: Ven...in dol.

MOCART: Pejte za njo, da se ne vrne nazaj. Je kompletno utrgana.

KLARA: Ta mapa, če dovolite. Zelo važno...

MOCART: Ruknite jo nekam, nimam zdajle časa...

KLARA: Mislim, da je zelo pomembno...

MOCART: A sem vam nekaj rekel? Pejmo, pejmo, tamle je izhod.

KLARA: Že grem. *(Pogleda Karmen.)* A se vidva poznata?

KARMEN: Hvala za družbo. Če pa kdaj ne boste našli nobenega izhoda več, me pokličite. Ga bova skupaj poiskali.

(Klara odide.)

MOCART: Kaj sta imeli?

KARMEN: Nič. Majhen klepet. Pa kje si ti?

MOCART: Vlečem par potez hkrati. Virtuozno. Gre zares. V par dneh bo finančna konstrukcija zaprta.

KARMEN: Bravo.

MOCART: Dobiti moram samo še najinega mesarčka. To je malenkost proti Strelkovu.

KARMEN: Tibor Makarov ima bolj konzervativno poslovno logiko, a ne?

MOCART: Samo še en večer rabim, pa bo moj.

KARMEN: Oh, te strip kocke...

MOCART: To ga zabava. Pa tebe tudi, a ne?

KARMEN: Ne vem, če ga boš dobil. On se ukvarja z drugimi rečmi, mar ne?

MOCART: To ni važno, s čim se ukvarja. Važno je, s kakšnim vložkom bo vstopil v posel.

(Tišina.)

KARMEN: Si boljše volje?

MOCART: Zmeraj boljše. A ja... oprostite za včeraj.

KARMEN: Take priložnosti dolgo ne bo več, a se zavedaš tega? Bila sem čisto krvava...

MOCART: Vem. Ne bo se več ponovilo.

KARMEN: Kako naj ti verjamem?

MOCART: Zadnje čase je bilo napeto. Moral sem dobit Strelkova. Od njega je vse odvisno.

KARMEN: Zakaj? *(Tišina.)* Ti, da se nisi kaj zainvestiral?

MOCART: Bilo je nekaj problemčkov... ne bi zdaj o tem. Vse je pod kontrolo. Važno je, da je zagrizel. Ko bo projekt končan, greva lahko kamor hočeš.

KARMEN: Obisk srednjeveških ječ, kaj praviš?

MOCART: Kamorkoli, ljubica. Najina gosta prideta zvečer?

KARMEN: Prideta. Zvečer bomo šli do konca.

6.

MOCART: Še en viski?

TIBOR: Daj. Čeprav sem že enega.

MOCART: Kdaj bo otvoritev novega gostinskega objekta?

TIBOR: Čez par tednov.

KARMEN: To bo požrtija, a ne?

TIBOR: Pomislil sem na kaj bolj skromnega...

VESNA: Ne, nisi. Meni je obljubil sto let star viski!

TIBOR: Par stvari je treba vseeno še premislit...

MOCART: Če mene vprašata: tukaj ni kaj razmišljat. Povabita vso smetano. Midva s Karmen prideva stoprocentno. Važno je, kako posel začneš in kako ga zaključiš. Ostalo se mora zgoditi ena, dva, tri.

VESNA: Vidva sta tako različna.

KARMEN: Kako to misliš?

VESNA: Tibor vse premisli stokrat, preden investira. Počasi razvija svojo mrežo...

TIBOR: Važni so temelji.

VESNA: *(Mocartu.)* Ti pa skačeš na glavo v projekte, tvegaš, hazardiraš...

MOCART: To je pa moja poslovna filozofija. Na koncu so važni rezultati. In midva jih imava oba, a ne?

TIBOR: Jaz sem bogat človek.

MOCART: Si, a ne?

VESNA: To pa redko slišiš, da se on pohvali!

MOCART: Najlepše je, ko se poslovni ljudje pogovarjamo o svojem uspehu.

TIBOR: Kako kaj tvoji posli?

MOCART: Na konju sem. Strelkov je v klinču.

TIBOR: Čestitam.

MOCART: Posel stoletja.

TIBOR: Takih si imel že nekaj.

MOCART: Ampak ta je špica.

VESNA: Uči se, dragi.

TIBOR: Jaz se razvijam bolj počasi.

KARMEN: Ampak zanesljivo.

MOCART: Moj biznis, to je brzovlak. Če izstopiš, te povozi.

TIBOR: Tudi s kočijo se daleč pride.

KARMEN: Boš ti še enega?

VESNA: Dvojnega.

TIBOR: Najprej vrzi kocke.

VESNA: A sem jaz na vrsti?

MOCART: Samo ti še nisi vrgla.

VESNA: Evo mene...

MOCART: Samo pet pik. Bluzico dol, gospodična.

VESNA: A nisi ti vrgel šterice?

TIBOR: On je vrgel sedmico.

VESNA: Na čigavi strani si pa ti?

TIBOR: Pravila so pravila. (*Mocartu.*) Mogoče bom pa res investiral vate.

MOCART: Nisem dvomil, da boš.

TIBOR: Ampak nekaj stvari še nisva dorekla.

MOCART: Kako to misliš?

KARMEN: Mimogrede: Mocart je tata mata za borzo.

MOCART: Kar obvladam, obvladam.

KARMEN: (*Vesni.*) Bravo. Ta modrc je pa špica.

VESNA: Nekaj vam moram povedat. Vem, da mi ne boste verjeli, ampak zadnjič sem srečala kamelo.

KARMEN: (*Mocartu.*) Poslušaj to. A je že na drogah?

VESNA: Jaz grem po ulici dol, kamela pride po ulici gor. Jaz obstanem, ona tudi. Vam povem, da me je gledala s takim nepopisnim zanimanjem...

KARMEN: Poslušaj to!

MOCART: To govori možu, on jo pa itak ne posluša.

KARMEN: Kaj je bilo potem?

MOCART: A ja, to! Že vem, o čem govoriš.

KARMEN: Kaj? A si jo ti tudi srečal?

MOCART: Video spot. Snemali so reklamni video spot. Naša koprodukcija. Za neko firmo, ki posluje z Gadafijem. Tibor, kaj pa bereš?

TIBOR: Malo počez. A veš, da tega časopisa pa še nisem videl...

MOCART: Čisto nov je na trgu. Zabava, trači, te stvari...

TIBOR: Nič poljudne znanosti?

MOCART: V četrtkovi izdaji je horoskop. Ampak danes je petek.

TIBOR: Dobro, potem pa gremo novo rundo.

VESNA: Kam se ti mudi?

TIBOR: Zanima me, a je v teh kockah kakšen sistem. Jaz začnem... Dva in ena je tri.

MOCART: A te lahko nekaj vprašam, Tibor? Mimogrede. Kaj si mislil s tem... saj veš, da nekaj nisva dorekla?

TIBOR: Samo par detajlov. Samo par detajlov nisva dorekla. A ne boš vrgel?

MOCART: Daj sem kocki... par šestic. Tako se dela.

VESNA: Ti imaš tak zegen.

KARMEN: Dvojka!

VESNA: jaz pa...Devet! Izgubila si!

KARMEN: Dobro, dobro... kaj dam dol? Recimo tole.

MOCART: V kuhinji je še malo pečenke. Tibor?

TIBOR: Tista pečenka je preveč mastna za moj okus.

KARMEN: Potem pa spij malo tega.

TIBOR: Mm. To je pa izborno.

MOCART: *(Tišje.)* Še mu natoči! *(Vesni.)* Saj lahko?

VESNA: On sam ve, kje ima mero.

TIBOR: Dobra glasba. Prav prijeten večer.

KARMEN: Moj Mozart se spozna na klasiko.

VESNA: Ta je pa dobra. Mozart se spozna na klasiko!

MOCART: Ne se prosim spakovat iz mojega imena!

TIBOR: Prav prijeten večer. Samo pri teh kockah še nisem našel metode...

VESNA: Tibor!

TIBOR: Oprosti.

VESNA: A jo moraš res prav povsod iskat?

TIBOR: Nisem te hotel prizadeti. Ti me pa ne sili, naj jo pozabim.

MOCART: Poslušaj, Tibor. Okrog teh par detajlov. Hočem reči - saj si mislil resno? Mislim to, da stopiš v posel?

TIBOR: Jaz zmeraj mislim resno. Se mi pa zdi, da ti nimaš pokritja za vse stvari.

VESNA: Opa Tibor, izgubil si!

MOCART: Dajmo hlače dol!

TIBOR: Imam novega krojača.

KARMEN: Obleka naredi človeka.

MOCART: Dobro so, res. Daj mi cifro.

VESNA: Glejte. Mi trije smo že na pol slečeni, on ja pa še čisto zapet.

MOCART: Ne vi z mano hazardirat!

TIBOR: Če ti gre, ti gre. Jaz vsakemu privoščim.

MOCART: Vem, da mi. A boš še enega?

TIBOR: Ne, zaenkrat imam zadosti.

MOCART: Samo to bi rad rekel: posel naj te ne skrbi. Finančna konstrukcija je trdna. Vse opcije se izidejo.

TIBOR: Vse opcije se nikoli ne izidejo.

MOCART: Imam Strelkova.

TIBOR: Nimaš ga še.

MOCART: Moj je. Verjemi da vem, kaj delam.

TIBOR: Hočem se dobit z njim.

MOCART: Malenkost. Človek mi je iz roke. Samo trenutno ga ne morem dobit...

TIBOR: Poišči ga.

MOCART: Če bo zvedel, da ga iščem, bo sam prišel k meni.

TIBOR: A res? To je pa spoštovanja vredno.

MOCART: Ja. Točno tako. Poslušaj... A ti lahko še jaz nekaj rečem? Pa ne mi zamerit. To tvoje gostinstvo... Mislim, saj je vse v redu. Super. Samo ta tvoj način... mislim, kako ti to vse skupaj pelješ... to je pa bolj butik zadeva. Če me razumeš.

TIBOR: Kako to misliš?

MOCART: To je bolj folklor. A ne zameriš?

TIBOR: Tak sem. Rad imam zanesljivost.

MOCART: A ti lahko predstavim svoj načrt? V par mesecih bom povozil konkurenco. To bo eksekucija.

TIBOR: Resno? So kapitalski vložki zanesljivi? Kaj pa tveganje?

MOCART: Tukaj ni tveganja. Imam Strelkova. Čim bo on zraven, je zgodba končana. Moja ponudba cika naprej.

TIBOR: Kaj imaš v mislih?

MOCART: Govorim o mreži bistrojev. Hitra prehrana. Fast food. Ti prevzameš osnovno logistiko. Vse veš o tem. Imaš lokacije. Jaz prevzamem vse ostalo.

VESNA: Na to muziko on ne sliši.

TIBOR: Ne, počakaj. Stvar se mi zdi zanimiva.

VESNA: A si spremenil svojo poslovno filozofijo?

TIBOR: Človek mora v korak s časom. Ampak nekaj ti moram povedat.

MOCART: Vrzi odprte karte na mizo.

TIBOR: Mocart. Kaj ti misliš o meni?

MOCART: Na kaj cikaš?

TIBOR: Tako. O meni, kot o človeku.

KARMEN: A lahko jaz povem? Zanesljiv...

VESNA: Nevsiljiv...

KARMEN: Prijazen, miren...

MOCART: Počasen...ampak prijatelj na mestu.

VESNA: Malo sramežljiv...

KARMEN: To je pa res tako seksi. Ker takih ni več. Za zlorabit!

TIBOR: To je res. Ampak nekaj ti moram povedat. Ja, sem zelo prijazen. Sem prijatelj. Lahko greva v posle. Takšne in drugačne. Ampak nekaj moraš vedet. Če me prinesesh okoli, si boš želel, da se ne bi nikoli rodil. Trpel boš ko žival v klavnici. Imam eno, kjer se kolje po starem. A veš, tako kot včasih. Nobene elektrike. Vrhunski bifteki. In sploh ne boš videl, kaj ti bojo delali, ker ti bom jaz osebno najprej iztaknil oči.

MOCART: A ni duhovit? Pa sploh ne zgleda.

VESNA: Jaz bi ga vzela resno.

KARMEN: To poslovno filozofijo takoj podpišem. Še najraje brez obleke. Kdo je na vrsti?

VESNA: Enkrat bi se za spremembo lahko spomnili kakšno drugo igro.

TIBOR: Zakaj, ljubica? Ta je tako športna.

VESNA: Veš kaj. Eno pripombo imam. Samo eno. Ko si enkrat nag, potem... potem se lahko samo nazaj oblečeš.

KARMEN: V bistvu se strinjam s tabo.

VESNA: Kaj boš potem, ko si enkrat nag?

MOCART: Tebi ne manjka več dosti. Spet si vrgla samo dve piki.

VESNA: Danes pa res nimam sreče.

KARMEN: Vprašanje, kako gledaš na srečo.

TIBOR: Ne sekiraj se. Jaz se še kar dobro držim.

VESNA: Naslednjič bomo počeli kaj drugega.

TIBOR: Kaj boš pa zdaj slekla?

KARMEN: Izbira je vedno manjša.

TIBOR: A nima moja žene gladke kože?

VESNA: Lepo, da enkrat opaziš.

MOCART: Pošastno dobra depilacija.

TIBOR: Gremo naprej, jaz vržem.

KARMEN: (*Vesni.*) Tvoj je tak konzervativen tip, pa tako uživa v strip kockah!

TIBOR: Slišim, kaj praviš. Jaz uživam v metodi.

VESNA: Evo, spet. Vpričo drugih.

KARMEN: Kakšna metoda, to je čista sreča!

TIBOR: Premalo se poglobljaš v igro.

KARMEN: Kocke padejo, kakor padejo. Na to pa res ne moreš vplivat.

TIBOR: V čem pa potem ti uživaš?

KARMEN: V čem jaz uživam? A sploh je kje kakšen užitek? Na tem planetu ga ni. Ko bom jaz investirala, bom na eni drugi zvezdi. Ampak zaenkrat to prepuščam Mocartu. Se mi itak ne ljubi ukvarja s temi stvarmi. Sploh ne vem, s čem bi se še ukvarjala. Mogoče bi šla na kakšno obdukcijo. Zanima me, kaj je tam noter. A se da priti do konca.

VESNA: Meni je pa malo slabo...

TIBOR: Ne moreš zdaj prekinjat igre.

MOCART: Lahko potem bruhaš. (*Karmen.*) Ves večer boš pokvarila!

VESNA: Saj ne bom. Samo povem. Tista kamela mi ne gre iz glave!

KARMEN: (*Mocartu.*) Ti si kriv, da pada razpoloženje. A ne bi zamenjal glasbe? Dal gor kaj bolj živega?

MOCART: (*Tišje.*) Ta dva sta v bistvu oba mesarja. Fino ju bova izmučila s to kulturo.

KARMEN: Če tako misliš, bom dala pa bolj na glas.

TIBOR: Mocart, izgubil si! Štiri pike.

MOCART: A si stoprocenten?

TIBOR: Jaz sem vrgel pet, oni dve pa devet.

KARMEN: Njega ne moreš prinesiti okoli, dragi. Natančno ti gleda pod prste.

MOCART: Evo mene...

KARMEN: A vesta, da midva še nimava načrta za poletje? Kaj pa vidva?

TIBOR: Midva ga pa že imava, a ne ljubica?

VESNA: Ja. Rekonstrukcija Titanika.

KARMEN: Ti si pijana.

TIBOR: Ne, res obstaja. Parnik. Kupiš karto, greš po isti poti kot Titanik, nasedeš na ledeno goro...

MOCART: Čisto resno? Kateri genij si je pa to izmislil?

TIBOR: Neki šved. Popolna simulacija. Vse daš še enkrat skoz: plesi, banketi, mrzle noči na krovu, romantika...

VESNA: Potem pa strah, groza, utopitve...

KARMEN: Če ta šved ni viking...

TIBOR: Mene zelo zanima ladijska restavracija. Je zelo slavna. Sem bral...

VESNA: Čeprav je zelo virtualna.

TIBOR: Vrhunska ponudba.

VESNA: Samo če misliš ves čas viset v restavraciji, ne grem s tabo!

TIBOR: Tam se sklepajo najboljši posli.

VESNA: Me prav en drek briga.

KARMEN: Kje vidva dobita tako dobre ideje?

TIBOR: Berem časopise. Če imaš pri tem metodo, dobiš vse.

KARMEN: A greva zraven?

TIBOR: Mislim, da je polno. Sprejemajo pa rezervacije za naslednje leto.

MOCART: Zdaj, ko smo poslovni del zaključili, bi se lahko malo bolj osredotočili na kocke.

VESNA: Kje pa so?

TIBOR: Tukaj. Jaz pazim nanje.

KARMEN: Pejmo že enkrat do konca.

MOCART: Saj sem ti rekel, da daj glasbo bolj na glas.

(Mečejo kocke, slačenje se nadaljuje. Telefon. Mocart ugasne glasbo.)

MOCART: Samo malo...Halo? Kaj je? Kaj? Kdo? A, vi. Nimam zdaj časa. Ne, nimam. Kako? Ja, poslušam. Poslušam. *(Tišina.)* Ne se hecat. Ne mi tega govorit, ker vas bom ubil. Kako njo? Kako hoče samo njo? Pa to ni res. Kakšna mapa, jebenti? Nič mi niste dali. Ona je dobila odpoved, razumete? *(Tišina.)* Vem, vem. Takoj jo pokličite! Naj pride takoj nazaj! Kako? Kako ni pustila cifre? Potem jo pa poiščite, bog vas nima rad! Pripeljite jo nazaj, magari v ketnah! Ta posel ne sme propasti. Ja...ja. Ne, sigurno je še v mestu. Se sploh ne da ven. Ves promet stoji. Ja, vse je v kurcu. In kmalu boste tudi vi, če je ne najdete, to vam obljubim! Takoj jo poiščite! Takoj!!!

(Mocart odloži telefon. Karmen, Tibor in Vesna stojijo nepremično in ga gledajo. Vsi so v spodnjem perilu, tudi kakšno nespodobno goloto se da opaziti.)

KARMEN: Kaj je?

MOCART: Strelkov. Brez skrbi. Vse je pod nadzorom.

7.

ŠTUDENTKA: Kako se je ulilo! A nimate dežnika?

ANDREJA: Ne. Imam pa doma psa, a ni to zanimivo?

ŠTUDENTKA: Ne zamerite... Vas lahko zmotim za trenutek?

ANDREJA: Mene? Zakaj?

ŠTUDENTKA: Že nekaj časa vas gledam... Nekaj bi vas vprašala. Kaj delate tukaj?

ANDREJA: Stojim med kantami za smeti. A se to ne vidi?

ŠTUDENTKA: Jaz ne vidim nobenih kant.

ANDREJA: A vohate jih pa?

ŠTUDENTKA: Malo pa res smrdi. Od kje le?

ANDREJA: Pojdite raje domov, preden vas tukaj kdo zavoha.

ŠTUDENTKA: A ni to preveč depresivno, sebe primerjati z odpadki?

ANDREJA: Dobro, dobro. Čakam Godota, OK? Zdaj pa pojdite.

ŠTUDENTKA: (*S povečanim zanimanjem.*) A da ga čakate? Ta odgovor ustreza.

ANDREJA: Ustreza čemu?

ŠTUDENTKA: Priznajte: kaj delate na tem... hipotetičnem smetišču?

ANDREJA: Nič.

ŠTUDENTKA: Naj vam ne bo nerodno.

ANDREJA: Iščem službo.

ŠTUDENTKA: Vedela sem! Vedela sem! Vi ste intelektualka! Vi ste umetnica!

ANDREJA: Halo?

ŠTUDENTKA: Brskate po smeteh, a ne?

ANDREJA: Raje pospravi svojo pisarno, punčka.

ŠTUDENTKA: Ne boste se izmuznili. Premetavate svoje... hipotetične odpadke, da bi...

ANDREJA: Imate cigareto?

ŠTUDENTKA: Za intelektualko zmeraj.

ANDREJA: Jaz nisem nobena...

ŠTUDENTKA: je že v redu, je že v redu. Tukaj je čik.

ANDREJA: Ogenj?

ŠTUDENTKA: Prosim.

ANDREJA: Hvala.

ŠTUDENTKA: Izobražena ženska, pa tako konča, da brska po smeteh. Ste ob službo, a ne?

ANDREJA: Slaba karma.

ŠTUDENTKA: Več ko znaš, bolj smrdiš, a ne?

ANDREJA: Demonstracije so tam dol. Po ulici naravnost in desno.

ŠTUDENTKA: Ne, ne. Ne spustim vas. Vi ste tipični primer.

ANDREJA: To pa sem. Brez dvoma. Kdo ste pa vi?

ŠTUDENTKA: Študentka. Delam seminarsko. Iščem vzorce, ki na neki arhetipski ravni ustrezajo psihični strukturi propadlih intelektualk.

ANDREJA: Žensko vprašanje?

ŠTUDENTKA: Bolj tako...samo vprašanje.

ANDREJA: In?

ŠTUDENTKA: Gledano širše: zanima me stiska, nemoč, osamljenost sodobnega človeka. Zanima me vse o vas, za začetek.

ANDREJA: Recimo?

ŠTUDENTKA: Kaj je krivo? Da ste pristali na dnu?

ANDREJA: Cinizem.

ŠTUDENTKA: Ne razumem.

ANDREJA: Vem, zato sem pa to rekla.

ŠTUDENTKA: Dajte me prosim spustit k sebi. Vi imate take obrambne mehanizme! Jaz vas vidim čisto drugače.

ANDREJA: Kako?

ŠTUDENTKA: V vas čutim nekaj toplega, umetniškega, iracionalnega... Zanima me, kje se je začela vaša zgodba...

ANDREJA: Hočete slišat, kje se je vse začelo?

ŠTUDENTKA: Absolutno!

ANDREJA: Ampak imam pogoj.

ŠTUDENTKA: Karkoli. Kaj želite?

ANDREJA: Da vzamete resno vse, kar bova govorili. Vsako besedo.

ŠTUDENTKA: Hočete reči...

ANDREJA: Nobenih hipotez.

ŠTUDENTKA: Saj veste, da pristanem na vse!

ANDREJA: Dobro. Vse se je začelo tukaj.

ŠTUDENTKA: Tukaj? Na tem pločniku? Na tej umazani ulici?

ANDREJA: Kje je tukaj kakšna ulica?

ŠTUDENTKA: Žal mi je, ampak ne sledim vam.

ANDREJA: Počasi. Poglejte malo čez obzorje svojega omejenega duha.

ŠTUDENTKA: Zdaj me pa žalite. A me žalite?

ANDREJA: Ne. Sploh ne. A imate kaj duha?

ŠTUDENTKA: Imam. Zelo imam. Brez skrbi.

ANDREJA: In ta vaš duh ima nekje obzorje? Obzorje?

ŠTUDENTKA: Ima...najbrž ima. Ne rečem...

ANDREJA: Vsaka lepa stvar ima nekje obzorje, a ne?

ŠTUDENTKA: To pa res. Recimo temno nebo, ki se dotika morske gladine...

ANDREJA: Dobro. Zdaj pa pogledajte čez.

ŠTUDENTKA: Čez...čez to moje lepo obzorje?

ANDREJA: Ja.

ŠTUDENTKA: To pa lahko, z veseljem!

ANDREJA: No, dajte.

ŠTUDENTKA: To...to je tako preprosto?

ANDREJA: Zelo preprosto.

ŠTUDENTKA: Moj bog...pa res nekaj vidim! Kje ste se to naučili? Povejte, kje ste se to naučili?

ANDREJA: Bila sem referentka za oglaševanje.

ŠTUDENTKA: Nikoli nisem verjela v reklame, ampak to, kar ste mi zdaj odprli...to je pa too much!

ANDREJA: To je samo trik, kako potisnit stranko čez rob.

ŠTUDENTKA: Potisnite me čez rob! Prosim! Kje se da to naučit? Mene pa mučijo z neko statistiko, razpredelnicami...

ANDREJA: Ni važno...

ŠTUDENTKA: Je važno! Zabetonirana sem v to svojo prozaično sedanost, urbano kvadraturu, buljim samo v računalnik, aktualnost sem in tja, čez dan spijem liter kave, zvečer žrem tablete za spanje...

ANDREJA: Dobro, dobro...

ŠTUDENTKA: A lahko povem? Ubijam se od danes do jutri, brez preteklosti, z mizerno perspektivo, brez razgleda, brez pomena, potem pa nenadoma padem v drugo dimenzijo in zagledam ta pejsaž...če je to reklama, potem je reklama vse! Drugega ne potrebujem!

ANDREJA: Torej ni več smetišča?

ŠTUDENTKA: Ne, to je čisto nekaj drugega...to me pomirja in hkrati vznemirja...

ANDREJA: Kaj torej vidite tam čez?

ŠTUDENTKA: Recimo...če se ozrem samo na tisti bajer, poln sinje vode...

ANDREJA: Še kaj?

ŠTUDENTKA: Na vodi pa gosi, race, tako žive...

ANDREJA: Poglejte gor, malo višje...

ŠTUDENTKA: Neverjetno! Pelikani letajo okrog...

ANDREJA: Krošnje imajo svojo zgodovino, mar ne?

ŠTUDENTKA: Vse diši po fotosintezi...

ANDREJA: To je park.

ŠTUDENTKA: Ja, ampak ima neko duhovno razsežnost...

ANDREJA: Da jo ima?

ŠTUDENTKA: Absolutno! Še tisti mulček tam, ki vleče mamo za kocine, ima svojo težo...

ANDREJA: No, v tem parku se je začela moja zgodba. Ki me je usodno determinirala.

ŠTUDENTKA: Kako mislite, začela?

ANDREJA: Moj oče je v tem parku zapeljal mojo mamo. In to brez avta!

ŠTUDENTKA: Tukaj, v tem rajskem okolju?

ANDREJA: To je hudičeva pokrajina.

ŠTUDENTKA: In vaš oče je hudič? Kdo ste potem vi? Kaj mi hočete zdaj prodat?

ANDREJA: Počasi. Tam je bil včasih travnik.

ŠTUDENTKA: To vidim. Sliko sem že kupila. Je popolna. Jo že vidim, kako visi na zidu nad sedežno garnituro.

ANDREJA: Moja mama je zahajala sem. Bila je mlada, nedolžna, nič ni vedela o tem pokvarjenem svetu...

ŠTUDENTKA: Jo kar vidim, kako hrepeni po svoji mladostni samoti...

ANDREJA: Ob večerih je bosa tekala med rožnatimi grmi in si prepevala...

ŠTUDENTKA: Neverjetno! Jo kar slišim!

ANDREJA: Ves repertoar lokalnih simfonikov...

ŠTUDENTKA: Kupim cede. Kupim cede!

ANDREJA: Ko po cesti pride...kar težko povem.

ŠTUDENTKA: Le dajte, vam bo potem lažje...

ANDREJA: Ta moški, junak najboljših nočnih kronik, latentni pesnik, figura iz romantično socialnih zgodb, boem par excellence, sedem nezakonskih otrok je imel, pet jih je priznal, dva sta diplomirala...

ŠTUDENTKA: Že razumem idejo! To je bil čas, ko je narod še imel potomce! Po tržnicah so se preganjali ti majhni pamži, celi bataljoni, goli in bos! Če je katerega pobralo, se sploh ni opazilo, kot mlade opice so kradli gnilo zelenjavo, da so preživel! Ne pa danes, ko je treba imet stanovanje, pa vikend pa avto, da si sploh upaš malo poseksat brez kontrole! Kje dobim to knjigo? Kupim, tudi če ni na obroke!

ANDREJA: In so se križali geni. Tako se je začela moja zgodba. Kariera. Poroka. Služba, depilacija, kostumčki; doma trenirka, mož otroci; kariera in garanje, pa jok in stok in preživetje...

ŠTUDENTKA: Nočem tega poslušat...grem raje nazaj v reklame, tam je bolj prijetno...

ANDREJA: In potem se nekoč, nenadoma - za en sam hipec, v nekem popolnoma neprimernem trenutku - vprašaš z vsem komičnim patosom: v čem je smisel?

(Pride Klara.)

KLARA: A, tukaj ste. Sama sreča.

ŠTUDENTKA: Kdo pa je ta? Ne zgleda mi intelektualka.

KLARA: Veste kaj, ne bi danes o tem.

ANDREJA: Kaj pa vi tukaj? Vam je počila guma?

KLARA: Vas iščem. Vsi vas iščejo. Čisto drugačni ste...

ANDREJA: Bolj ista sem kot prej.

KLARA: Ne, ne, nekaj čutim okrog vas...

ŠTUDENTKA: Pazite se je. Lahko vas transcendira. Mene je že.

KLARA: Ste res nekam bleđi.

ŠTUDENTKA: Moram iti. Hvala za razgovor. Bilo je zelo... poučno.
(Odide.)

ANDREJA: Ta je cepljena proti humorju.

KLARA: Čisto sem mokra! Tukaj nekje stanujete, mar ne?

ANDREJA: Mene iščejo?

KLARA: Ja. Vas. Takoj se zglasite v firmi.

ANDREJA: Kot sami dobro veste, so me odpustili.

KLARA: Hočejo vas nazaj.

ANDREJA: Zakaj?

KLARA: Vse boste izvedeli. Vsaka minuta je dragocena.

8.

MOCART: Tukaj ste! Me že dolgo čakate?

KLARA: Ne, ravno sva prišli...

MOCART: Njo sprašujem!

ANDREJA: Pet minutk, nič več.

MOCART: Končno. Končno! Pa kje se skrivate?

ANDREJA: Kolikor vem, sem dobil odpoved.

MOCART: Pomota. Ona jo je dobila.

KLARA: Jaz?!

MOCART: Vi njej ne sežete niti do kolen.

ANDREJA: Čakajte, čakajte...

KLARA: Ampak saj sploh še začela nisem...

MOCART: Mislim, da je bilo dovolj... *(Telefon.)* Ja, ja. Je že tukaj. Samo še pet minut rabim. Te pokličem nazaj. Ja, takoj. *(Odloži.)* Kje smo zdaj... ja. *(Klari.)* A lahko počakate zunaj?

KLARA: Me je vaša žena očrnila pri vas?

KLARA: Počakajte zunaj, saj imam še druge opcije za vas. *(Andreji.)* Imam še neke druge opcije zanjo.

KLARA: Tega si nisem zaslužila.

(Klara odide.)

ANDREJA: Povejte, zakaj gre.

MOCART: Počasi. A bi en drink? Piškot? Kaj lahko ponudim?

ANDREJA: Ne, hvala. Nič ne bi.

MOCART: Kako sem vesel, da vas vidim.

ANDREJA: Povejte, kaj želite od mene.

MOCART: Za začetek to, da se vrnete na delo.

ANDREJA: Pravkar ste zaposlili novo referentko.

MOCART: Pomota. Ona gre drugam. Vi se vračate.

ANDREJA: Zakaj?

MOCART: Na tem mestu rabimo umetnika. Hočem reči...umetnico.

ANDEJA: To mi je pa novo.

MOCART: Nova strategija. Nekoga z vizijo. Nekoga, ki bo presegel te konvencionalne marketinške vzorce.

ANDREJA: Včasih ste drugače govorili.

MOCART: Ne, ne. Jaz sem bil vedno za umetnost. Tukaj notri. V sebi, a veste.

ANDREJA: Rekli ste, da sem parazit.

MOCART: To ste me pa čisto narobe razumeli.

ANDREJA: In če nočem nazaj?

MOCART: Dajte no. Plača bo še enkrat višja. O tem sploh ne bova debatirala. Nekaj drugega mi povejte: a je še v mestu?

ANDREJA: Kdo?

MOCART: Aleksander Strelkov, kdo pa!

ANDREJA: Ne vem.

MOCART: Kako ne veste? Pokličite ga na osebno številko!

ANDREJA: Nimam je.

MOCART: Kako je nimate, če pa jaz vem, da jo imate!

ANDREJA: Nimam.

MOCART: Jaz vas bom osebno križal v tej pisarni! Oprostite. Oprostite. A veste, kdo je on?

ANDREJA: Vem. Žal sva imela zelo različne poglede.

MOCART: Torej priznate, da ste se osebno srečali z njim?

ANDREJA: Enkrat. Na njegovo željo. Hotela sem se prepričat...

MOCART: Vi se nimate kaj za prepričat! Vi imate njemu samo za kimat! Vi se imate njemu samo za smehljat... Oprostite. Oprostite. Sploh veste, da hoče samo vas? Samo vas?

ANDREJA: Sami ste rekli, naj dam prste stran...

MOCART: Rekel, rekel. A to sem rekel? Ni važno, kaj sem rekel. Važno je, kaj mislim. Mislim, da morate nazaj v projekt. Vem, da je idiotsko... Samo z vami se hoče pogovarjat! Če vas ne bo zraven – pa čeprav samo za dekoracijo - vse pade v vodo. Vse!

ANDREJA: To ne gre. Ta projekt je iz pravnega vidika sporen.

MOCART: Kakšen pravni vidik, bog vas nima rad! To vas nič ne briga, vi ste umetnica, važno da lepo dišite... oprostite. Oprostite. Kdo vam je to natvezil? Kdo? Takoj ga ubijem. Čez pet minut ga ubijem.

ANDREJA: Vso dokumentacijo sem vam pustila v mapi. Zraven sem priložila svoje poročilo. Je niste dobili?

MOCART: Pustiva dokumentacijo. Glejva v prihodnost. A veste, kdo je ta človek? On je povsod zraven! On ima v žepu pol sveta! Samo lepo nas pogleda, pa smo špica! A razumete, kaj vam govorim?

ANDREJA: Mogoče sem naivna. Ampak mislim, da je treba poslovat legalno.

MOCART: A se ne da tudi malo po ovinkih? A ste lahko malo manj zoprni? S tem svojim ksihtom odženete vsakega, še preden pljune denar na mizo. Oprostite, oprostite. Ta človek je maharadža, razumete? Še mafija mu je iz roke. Ima pa malo svoj pogled na ženske, a je to narobe?

ANDREJA: Na kaj namigujete?

MOCART: Vem, da vam je pustil osebno številko.

ANDREJA: Kako to veste?

MOCART: Imam jaz svoje vire, brez skrbi.

ANDREJA: Ves ta projekt je sporen. V vseh pogledih.

MOCART: Pa kje je zdaj ta vaša umetniška duša? A ne gledate vi na stvari tako malo počez? Glejte, koga še zanima to, kar počnete? Samo pri nas lahko preživite. Financirali bomo te vaše... karkoli že hočete počet. Samo bodite lojalni tistemu, ki vas plačuje!

ANDREJA: Tudi v dekorativnem smislu je zadeva kriminalna.

MOCART: Nehajte pretiravat, če ne se mi bo strgalo! A naj vas prosim na kolenih?

ANDREJA: To ni okusno.

MOCART: Ne vi meni o okusu! A vas ni povabil na večerjo?

ANDREJA: Kako to veste?

MOCART: Imam jaz svoje vire.

ANDREJA: In?

MOCART: Zakaj niste šli?

ANDREJA: Ni moj tip.

MOCART: Pa kaj potem? Oprostite, oprostite. Glejte, natančne informacije imam. On je nor na vas. Čisto zmešan, če tega še ne veste. A veste, kakšna pozicija je to za nas? Perfect! A ne razumete, da bi on naredil za nas vse, samo če bi bili vi malo prijazni z njim? On je tak čudak. Tudi pogodbe lahko potem napišemo na novo, na vse bo pristal, vse lahko naredimo legalno, pravno brežhibno, vse v njegovo škodo...v igri je blazen denar!

ANDREJA: Ne. Me ne zanima.

MOCART: Zakaj ne?!

ANDREJA: Saj pravim. Ni moj tip.

MOCART: Dajte, no, vi umetniki ste itak ene kurb... oprostite. Oprostite. Samo povejte ceno. Vsaka stvar ima svojo ceno. Evo, lahko se pogajava. Bom zelo popustljiv. Kaj popustljiv. Nagrada bo izredna. A se mi smežete?

ANDREJA: Tudi vi niste moj tip.

MOCART: Poslušajte me. A ste kdaj pomislili, zakaj smo tako uspešni? Zakaj nam je uspelo? Ker nobeden – ampak prav nobeden – nima frustracij in predsodkov, ko gre za razvoj podjetja! Razen vas!

ANDREJA: A ni to, kar mi ponujate, malce nespodobno?

MOCART: Nespodobno?! Evo, mene bo ruknil infarkt. Me že stiska. Če nas ta človek vzame pod streho, boste vi lahko spodobno živeli naslednjih dvesto let!

ANDREJA: Kaj pa, če me takšno življenje ne zanima?

MOCART: Zvilo me bo. Ulkus. A vidite, kako me krivi. A imate lahko malo usmiljenja z mano? Vsa naša podjetja so odvisna od vas. Vse nas lahko rešite. A to pa ni moralno?

ANDEJA: Pa kaj hočete od mene?

MOCART: Dobro veste, kaj hočem. Hočem to, kar ON hoče. Hočem, da se z njim... dajte no. To vam vzame par minut življenja. Na eni eksotični plažici. Par minutk. Kaj je to proti večnosti?

ANDREJA: Nagnusen tip je.

MOCART: Ne more biti nagnusen, če je tako bogat!

ANDREJA: Meni je nagnusen.

MOCART: Pa saj lahko medtem mislite na kaj drugega! A je to tako težko? Ni mogoče biti tako resen pa moralen kot vi, pa da nimaš fantazije! Lahko v mislih hranite golobe, pa vrabce...

ANDREJA: Ves čas govorite o morali. Jaz pa vam samo pravim, da pač ni moj tip.

MOCART: Glejte, jaz osebno vam bom jedel iz roke, če to naredite. Ne zame. Mislim, tudi zame. Ampak predvsem za firmo. Dajte no. Vse skupaj boste pozabili, še preden bo konec. To vam obljubim. Nobeden ne bo izvedel. Nikoli. Vse ostane med nama. Naše dobro ime je v poslovnem svetu sveta stvar. Vi boste pa lahko potem delali, kar boste hoteli. Dokler boste hoteli. Vse bo v naprej plačano. Če to ni fer ponudba! Dajte no. A grem na kolena?

ANDREJA: Kaj pa, če imam drugačna načela?

MOCART: Pa koga ves čas nekaj sprašujete? A je še kdo tukaj? Vas bom jaz nekaj vprašal. Čemu pa služijo ta vaša načela? Samo vam. Kdo razen vas ima kaj od njih? Nobeden. To je cinizem! Vi ste navadna egoistka. Vi bi nekaj sami zase, profita pa nobenega. A se ne bi malo žrtvovali za firmo? Hočem reči, za družbo? Vsaj dve materi samohranilki bosta na cesti, če tega ne naredite. Pa bo revščina, bolezen... Ja! Koliko raznih bolezni se bo širilo zaradi te vaše kurčeve umetniške duš... oprostite. Oprostite. Vzamem nazaj. Vse vzamem nazaj. Samo pokličite ga, dajte mu, kar hoče in podpišemo pogodbe. Temu se reče delat za skupnost. No? No??

(Tišina.)

ANDREJA: Prav imate. En hudič je v meni, ki mi ne da miru. En hudič, ki trza na vašo ponudbo. Pa še tako moralna je – ker vi, gospod Mocart, ste strokovnjak za moralna vprašanja. O tem ni nobenega dvoma. Vendar se mi v glavi vrti še nek drug film. Kako bova to imenovala? Profesionalna deformacija? Mislim to, da vse vidim v slikah. Mogoče bom ta film enkrat posnela. Vem, to bo skromna produkcija. Črno bela. Delček

svobode. Kanček poguma. Mogoče... mogoče tudi ščepec ljubezni. Ampak nobenih preračunljivih čustev. Mogoče ne bo uspelo. Sploh ni važno. Pravzaprav zelo verjetno, da ne bo uspelo. Ampak mi dol visi, kot bi rekli vi. Je to cinizem?

MOCART: Hujše! To je relativizem!

ANDREJA: Mogoče. Ampak bolje dvomit o vsem, kot biti vernik vaše dvoličnosti. Zato v tem filmu nimate vi nobene vloge. Tudi najbolj stranske ne. Ga ni denarja. In dokler tega film ne posnamem, si ga ne pustim razrezat.

MOCART: Saj vam nobeden noče nič razrezat, delajte, kar hočete, samo dajte...

ANDREJA: Moj zadnji odgovor je...ne.

MOCART: Neverjetno. Gluh sem. Ponovite.

ANDREJA: Ne.

MOCART: Kam greste? Počakajte! Tega ne smete naredit! A sploh razumete, kaj počnete? Kakšno ponudbo zavračate?! To se vam bo maščevalo! Oba greva naravnost v klavnico! Trapa neumna, če to narediš, je vsega konec!

9.

KARMEN: Ponovi to še enkrat.

MOCART: Vsega je konec.

KARMEN: Ni hotela...?

MOCART: Ni hotela.

KARMEN: Strelkov?

MOCART: Odstopil od vseh pogodb. Načrtov.

KARMEN: Pa to ni res! Kaj je s firmo?

MOCART: Razpad sistema. Vsak rešuje svojo glavo.

KARMEN: In tvoja?

MOCART: Moja je na tnalu. Čaka me inkvizicija.

KARMEN: Kdo je inkvizitor?

MOCART: Tibor Makarov.

KARMEN: Kaj je s kapitalom?

MOCART: Izpuhtel.

KARMEN: Nočem tega poslušat!

MOCART: To še ni vse.

KARMEN: Kaj mi hočeš zdaj povedat? *(Tišina.)* Ne, ne.

MOCART: Ja.

KARMEN: Samo tega ne.

MOCART: Natančno to.

KARMEN: Ne reci, da govoriš o borzi.

MOCART: Govorim o borzi.

KARMEN: Kaj si...?

MOCART: Ja. Vse.

KARMEN: Ne.

MOCART: Ja.

KARMEN: Ne!

MOCART: Vse sem izgubil.

KARMEN: A se ti je čisto do konca utrgalo?

(Mocart sleče suknjič, odveže kravato in odpne srajco. Odpre poslovni kovček in vzame ven bič.)

KARMEN: Pa kaj zdaj počneš?

MOCART: Kaznoval se bom.

KARMEN: Kaj imaš to?

MOCART: Bič. Pretepel se bom kot psa.

KARMEN: Vse si vložil v...

MOCART: Vse.

KARMEN: In vse izgubil.

MOCART: Vse. Bedak sem. Luzer. Idiot. *(Se biča.)*

KARMEN: Ampak to je bil tudi moj denar!

MOCART: Vem. Zato se pa kaznujem.

KARMEN: A ti nisem rekla? A ti nisem rekla, da pazi kaj delaš?

MOCART: Si. Zato zdaj glej, kako se mučim.

KARMEN: Premalo se mučiš, jebenti. Zakaj me nisi poslušal?

MOCART: Prepozno. Razpad sistema. Panika. Zraven pa še totalna recesija.

KARMEN: Samo ne opravičuj se!

MOCART: Nasedel sem.

KARMEN: Ne, ne. Ne morem verjet. Ti iz mene že ne boš naredil reveža. Ti že ne. Ne verjamem. Ponovi vse še enkrat.

MOCART: Vse je šlo cugrunt. Vse sem izgubil.

KARMEN: Ne!

MOCART: Ja!

KARMEN: Ne!

MOCART: Ja.

KARMEN: Ne morem verjet, kaj si nama naredil.

MOCART: Uničil sem naju. Do konca.

KARMEN: Ne. Počakaj. Ni še konec. Kaj pa tista lanska investicija v Grčiji?

MOCART: Bankrot.

KARMEN: Kaj?!

MOCART: Stravos me je nategnil. Zdaj s skriva nekje v Egiptu.

KARMEN: Tega ne morem več poslušat.

MOCART: Moraš.

KARMEN: Nočem!

MOCART: Moraš.

KARMEN: Nočem pa pika. Grem v hišo po papirje. Po svoje papirje. Kam si jih spravil?

MOCART: Je ni več.

KARMEN: Česa ni več?

MOCART: Hiše.

KARMEN: Kako je ni več?

MOCART: Ni več najina.

KARMEN: Čigava pa je?

MOCART: Od banke.

KARMEN: Ne.

MOCART: Ja.

KARMEN: Ne. Reci da se hecaš.

MOCART: Ne hecam se. Mučim se.

KARMEN: Kaj se je zgodilo?

MOCART: Casino.

KARMEN: Kaj??!

MOCART: To je bila zadnja možnost. Izgubil sem.

(Tišina. Udarci biča.)

KARMEN: Ti si naju uničil.

MOCART: Oba. Do konca.

(Udarci biča.)

KARMEN: Še se daj.

MOCART: Bom.

KARMEN: Močnejše.

MOCART: Ja.

KARMEN: Jaz te bom. Daj mi bič!

MOCART: Ti me daj.

KARMEN: Do krvi!

MOCART: Do krvi!

KARMEN: Nesposobnež. Baraba. Luzer.

MOCART: Ja!

KARMEN: Razmrcvarila te bom.

MOCART: Daj me.

KARMEN: Prevarant! Lažnivec!

MOCART: Najhujša gnida od človeka sem!

KARMEN: Pa samo toliko je manjkalo nekoč, da bi te! Zakaj te nisem? Zakaj te nisem??!

MOCART: Ker si verjela vame. Kakšna napaka!

KARMEN: Zaupala sem ti. Kriva sem, kar sem ti zaupala!

MOCART: Ti si kriva.

KARMEN: Še sebe bom. Jebenti, še sebe bom!

MOCART: Daj mi ta bič nazaj. V kovčku je še eden zate.

KARMEN: Kreten. Bedak. Vsaj to si se spomnil. Da si prinesel dva.

MOCART: Kaznuj se! Kaznuj se!

KARMEN: Do krvi se bom. Vsega sem sama kriva!

(Se bičata.)

MOCART: Dajva se.

KARMEN: A trpiš?

MOCART: Ko žival.

KARMEN: Zaklat bi te bilo treba!

MOCART: Pa ti? Trpiš?

KARMEN: Še zmeraj manj, kot zaslužim.

MOCART: Še močnejše se dajva!

KARMEN: Močnejše! Močnejše! Močnejše!

MOCART: Do konca!

KARMEN: Tokrat greva do konca!

(Udarci biča; kriki, ki se zlijejo z operno arijo. Mučitelja in mučenca odpirata usta; ona je sopranistka; on kot bi pel bariton.)

10.

TIBOR: Sta končala?

MOCART: Ja.

KARMEN: Jaz bi se še...

TIBOR: Počutje?

MOCERT: Odrešitev. Kako ti kazen sprosti občutek krivde!

TIBOR: Moja žena ima ideje, mar ne?

KARMEN: Izjemna je.

TIBOR: Kar njo poslušajta. Če ne bi bilo nje, jaz danes ne bi bil hotelir.

KARMEN: *(Mocartu.)* Tako je drogirana, da se ji še zahvalit ne morem.

VESNA: To pa ti misliš, ljubica.

KARMEN: O? Tako nekam... v prazno si strmela. Saj veš, da se šalim. Kako si kaj?

VESNA: Zelo dobro. Sploh če se primerjam s tabo.

KARMEN: Zakaj bi se prijatelji primerjali med seboj?

VESNA: Tega užitka si pa danes res ne pustim vzet. Oblecita se, kmalu bo večerja.

MOCART: Zdajle pojem karkoli, tudi navadne makarone!

KARMEN: On ima rad razkuhane, meni morajo pa malo škripat med zobmi.

MOCART: (*Tiborju.*) Ne veš, kako cenim, da si naj povabil.

(*Pride Klara.*)

KLARA: Gospod. Boste še enkrat pregledali menuje?

TIBOR: Ne. Jih je že moja žena. Kakšno je razpoloženje v dvorani?

KLARA: Sijajno. Vsi so prišli. Se jim boste pridružili?

TIBOR: Jaz bom otvoritev praznoval v zasebnem krogu.

KLARA: Seveda. Vas lahko nekaj vprašam, gospod Makarov?

TIBOR: Vprašajte.

KLARA: Kako vam uspe, da zberete vso smetano?

TIBOR: To je zasluga moje žene.

VESNA: Imam svoje mlekarne.

MOCART: (*Tiborju.*) Hvala, ker si mi verjel.

TIBOR: Pusti to.

MOCART: Neskončno sem ti hvaležen.

KARMEN: (*Mocartu.*) Daj, nehaj mu lesti v rit in pokaži malo dostojanstva!

TIBOR: Enkrat za spremembo si govoril resnico. Ona je bila kriva. Govoril sem z Aleksandrom.

MOCART: Strelkov? Sta že na ti?

TIBOR: Mene nobeden ne prinese okoli, na da bi za to plačal.

MOCART: Še zdaj ne morem verjet, kakšno škodo lahko naredi ena sama neuravnovešena ženska.

VESNA: Nehajta že s temi poslovnimi zadevami. Danes praznujemo nov začetek.

KARMEN: Praznovanje?

VESNA: Dajta se malo sprostit. Vidva sta danes posebna gosta.

MOCART: To je velikanska čast, da sta si izbrala prav naju!

KARMEN: Jebenti, če ne boš nehal. A ne razumeš, da me ponižuješ pred njo?!

VESNA: Daj usedi se, ljubica. Prej bi ga maltretirala. Si imela vso možnost.

KARMEN: Če ima pa tako trdo kožo. Njemu sploh ne prideš do krvi.

VESNA: *(Klari.)* Kako daleč smo že? Vse pripravljeno za pogostitev? Moj mož je že zelo lačen.

KLARA: Kmalu bo servirano.

MOCART: Zelo dobro.

KLARA: Aperitiv?

TIBOR: Jaz bi enega ta kratkega.

MOCART: Jaz pa enega ta dolgega.

KARMEN: Vsak si želi to, česar nima.

MOCART: Kdo koga ponižuje?

VESNA: Lahko pa malo vržemo kocke...

KARMEN: *(Klari.)* Pa res. A bi vi vrgli ene kocke z nami?

KLARA: Se opravičujem. Nimam časa.

VESNA: Ne se bati. Nismo vampirji. Čeprav mogoče tako izgleda.

KLARA: Hvala, ampak je še veliko dela v kuhinji... izvolite aperitiv. Tako. Hvala. Takole... Takoj pripeljem glavno jed.

VESNA: Kam je zdaj odšla?

MOCART: Se kar obnese, tamala, a ne?

TIBOR: Hitro se uči. Ji pa še malo manjka.

VESNA: *(Tiborju.)* Metoda manjka, a ne dragi?

KARMEN: Ima metodo, bosta videla. Potencial. Dobra poteza, da sta jo vzela v službo.

MOCART: Na najino priporočilo...

TIBOR: *(Vesni.)* A res ne moreš čez to?

VESNA: Ne, ne morem. Pa če me zakolješ! Evo. Ne morem.

MOCART: O čem se pogovarjata?

KARMEN: Metoda. Njegova mladostna ljubezen.

MOCART: Stara rana?

KARMEN: To jo je pripeljalo v alkoholizem.

MOCART: Tragedija. Vse lahko dobi, kar si zaželi, ona pa alkoholik.

KARMEN: Še dobro, da te stvari bolijo.

MOCART: Ščepec soli na rano, pa bo spet v redu.

KARMEN: Kaj hočeš? Kaj mencaš?

MOCART: Tc, tc, tc. Zdravljica, če dovolite. To je poseben trenutek. Želim nazdraviti. Na tega človeka tukaj. Na mojega najboljšega prijatelja! Čustven sem. Skoraj nimam besed. Samo... to moram povedat. V biznisu ni prijatelj. Ampak gospod Tibor Makarov je izjema. Poznam ga od malega. Tudi sebe poznam od malega. Skupaj sva začela. Potem sva šla vsak po svoji poti. Meni so se stvari hitro odpirale. Ko sem začel z investicijami, je šlo vse samo še navzgor. Največ sem investiral vase. Podjetja so postala odvisno od mene. Od mene, človeka z energijo, strategijo, z neko privlačno podjetniško brezobzirnostjo...

KARMEN: Čakaj, no. Za koga je ta zdravljica? A ni za Tiborja?

VESNA: Pusti, da si spet malo nabilda ego. Čisto mu je shiral.

MOCART: On... ja, seveda. On, on je bil pa vedno bolj počasen... ampak vedno zanesljiv, to hočem povedat! To hočem poudariti kot kompliment! Gradil je svojo gostinski imperij – in vendar ostal človek! Zdaj je hotelir; a ga ni bilo milijončka, ki bi mu sesul to človeško noto. Kajti takrat, ko se je prijatelju, to se reče meni, zalomilo – mi je ponudil roko. Obe roki. In me potegnil k sebi na krov. Na svoj mogočni Titanik! Pardon. Hec. Šala. Oprostite.

TIBOR: Veš kaj, ni treba...

MOCART: O, ne. JE treba! Ti boš pa poslušal. Vem, da si skromen človek. Priznam. Priznam. Ne ti – jaz sem naredil napako. Ti si gradil svojo majhno, trdno barko, medtem ko sem jaz investiral v prekooceanko. Jaz sem megaloman. Adrenalinski odvisnik. Priznam. A ni lepo, da to lahko nekomu priznam?

KARMEN: Že kot otrok je sanjal, da bo s padalom skočil na Popokatepetl...

TIBOR: A ni tam na vrhu ena vulkanska luknja? Sem ravno zadnjič bral...

VESNA: Mogoče je pa seksualni odvisnik.

KARMEN: Iz tvojih ust v božja ušesa!

MOCART: Imaš kaj proti hitremu biznisu? Instant profitu?

KARMEN: Nič, če vsaj malo diši po dekadenci...

MOCART: Samo toliko je manjkalo, samo toliko. Pa bi bili v Ameriki. A ni hudič – nabašem na ledeno goro! Ta oseba! Nimam besed zanjo in za njeno pleme! Ker to je pleme, da ne bo pomote!

KARMEN: Potuhnjenka.

MOCART: Kvazimoralistka.

KARMEN: Kvaziartistka.

MOCART: Sovražim jo! Sovražim jo! Sovražim jo!

VESNA: Kje so kocke? Dajmo počet kaj brez besed, ker je dialog popolnoma razpadel.

KARMEN: Ne ga kritizirat, ker je res dolgo pripravljala tale govor.

MOCART: Že končujem z zdravljico. Torej: Pijem na gospoda... *(Telefon.)* Halo? Ja. Ja. A je že? Takoj ga vprašam. *(Tiborju.)* Hrana je pripravljena. A lahko servirajo? A lahko. *(V telefon.)* Lahko servirate. Ja. Ja, prosim. Hvala. *(Odloži.)* Torej: pijem na gospoda Tiborja Makarova. Pijem na izjemnega človeka.

TIBOR: Mocart.

MOCART: Ja?

TIBOR: Pridi sem.

MOCART: Če me prijatelj pokliče...

TIBOR: Dobro me poslušaj. Za začetek boš nadzornik strežbe.

MOCART: Hvala. Hvala. Več nisem pričakoval.

TIBOR: Je pa možnost, da zlezeš naprej.

MOCART: Tega ne boš obžaloval. Pa ona?

TIBOR: Zaenkrat lahko dela družbo gostom. Tistim bolj osamljenim.

MOCART: Dvignila jim bo apetit, ni dvoma. Imam svojo pisarno?

TIBOR: Imaš. Ampak nekaj je.

MOCART: Kaj? Jo še s kom delim?

TIBOR: To ne. Je pa zelo blizu klavnice. Saj veš. Tiste, ki dela po ta starem.

MOCART: Tiste... ja, vem. Enkrat si omenil. Nekaj si namignil...

TIBOR: Dobro me poslušaj. Mozart.

MOCART: Če me prijatelj tako pokliče, se sploh ne jezim...

TIBOR: Če boš pri meni kaj zajebal, si boš želel, da bi bil Salieri. A se razumeva?

MOCART: Razumeva...

TIBOR: Dobro. Kje je zdaj ta moja specialiteta?

VESNA: Nekaj dobrega bi pojedla. Kaj pa tako diši?

KARMEN: Vola bi požrla, tako sem sestradana.

MOCART: Prihaja. A veš, da je tole na najino čast? Če jaz padem, se znam tudi pobrat!

(Vstopi Klara. Pred seboj potiska voziček. Na njem velik srebrn pladenj; na pladnju leži Andreja. Razkošna, zelo estetska gurmanska dekoracija je obvezna. Vsi štirje sedejo za mizo, si namestijo prtičke in se nekako samoumevno, a hkrati z velikim apetitom lotijo nenavadne večerje.)

K O N E C

